

Avalon-Flash

Informatieblad van Speleoclub Avalon vzw – Jaargang 2 – Nr 14 – Special edition

Inhoud:

- **Brevet A – 3^e WE (Michaëla – Marc Pauwels)**

Florence Nightingale en Rob de Redder : 2 hoofdrolspelers tijdens de redding

Voorwoord

Een speciale editie van de flash die volledig over het 3^e Brevet A week-end gaat.

Brevet A

28/04 t/m 29/4/2007 – Door Michaëla

Het weekend voor de heuglijke feestdag "Feest van de arbeid", zullen velen zich herinneren als twee dagen waarin er inderdaad serieus wat arbeid is verricht! Op zaterdag 28/4/07 en zondag 29/4/07 ging het brevet weekend deze keer door in de steengroeve van Villers-le-Gambon. Het was weer een leuk weerzien met alle cursisten en voor sommigen een eerste kennismaking. Ondertussen kenden we al de gang van zaken. Eerst werd de planning doorgenomen. De zaterdagvoormiddag gingen we touwtechnieken bijleren, daarna een middaglunch en in de namiddag konden we alle technieken nog eens uittesten op het speleoparcours dat werd uitgehangen in de steengroeve. Tegen 17.00u zou alles gedesequipeerd worden en voor de avond stond er een barbecue met kampvuur op het programma. De nacht zou doorgebracht worden in een lekkere slaapzak onder een wolkenloze sterrenhemel.

Zondag 29/4/07 ging er gegrot worden. Ok, dat zag er weer heel leuk uit dit weekend. Ik stond al te popelen om aan de touwen te gaan hangen!

De touwtechnieken:

De eerste stelling bestond uit "bevrijden uit zelfzekering". Hier moest je een ladder beklimmen gezeerd met een touw op zelfzekering. Op een bepaald moment deed men alsof de ladder brak zodat je in je zelfzekering kwam te hangen. De bedoeling van heel de oefening was dat je leert hoe je jezelf bevrijdt na een val uit je handvat dat je hebt gebruikt om jezelf te zekeren, zonder extra materiaal of prusikken. Je gebruikt enkel het gerief dat aan je gordel hangt. Ik ga hier niet uitlegen hoe je dit moet doen maar het is een techniek die ik nog niet kende dus ik heb toch weeral wat bijgeleerd.

De tweede stelling: "afdalen op zwaar touw". Er waren enkele touwen uitgehangen waar men onderaan twee zware kitzakken had aan vastgemaakt. Eerst werd er naar boven geklommen tot aan het ankerpunt. Daarna moesten we proberen om dat loodzware touw in onze afdaler te krijgen. Ook hiervoor bestaat er weer een speciale techniek waardoor je met gemak dat touw naar boven krijgt getrokken om het zo zonder veel moeite in je afdaler te krijgen. Deze techniek kende ik wel zodat het een leuke opfrissing was van mijn kennis. Toch wel plezant.

De derde stelling: "deviateur + knopen". Een deviateur wordt gebruikt om een touw af te leiden om bijvoor-

beeld een gevaarlijk wrijvingspunt te vermijden, zonder dat er dus een fractiepunt wordt gemaakt. Dit passeren is eigenlijk helemaal niet moeilijk zolang je maar goed beseft dat je dit niet mag beschouwen als een ankerpunt. Je mag je dus niet ombouwen maar je passeert op een bepaalde manier dit obstakel. Simpel en snel.

Mijn maag liet weten dat het bijna middag was. Onder een stralende zon genoten we van ons lunchpakket en prezen we de weergoden voor de heerlijke temperaturen. Er zijn enkele literkes zweet bijeengewerkt deze voormiddag, amaaai. En we waren nog maar in de helft van ons programma hé.

Na de middagpauze mochten we alles nog eens achter elkaar uittesten op het parcours. Heel de middag hingen de rotsen vol met mensen die me op een bepaald moment lieten denken aan kleine spinnenkopjes op een gigantische muur.

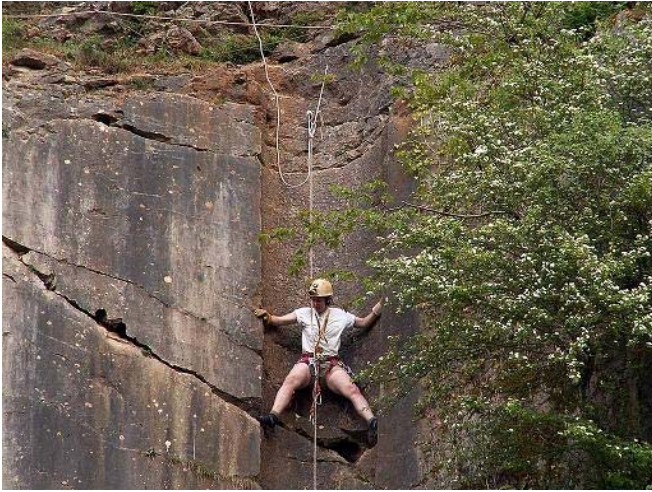
Klimmen, afdalen, fractioneren, tyroliennes, hors crue's en paraplu's werden gepasseerd alsof ons leven ervan afhing. Iedereen deed zijn uiterste best en wilde het hele parcours gedaan krijgen.

Een fantastische tyrolienne !

Er was ook een cheminee voorzien die je kon uitklimmen op zelfzekering. Een gigantisch boorgat deed hiervoor dienst en was zeer zeker de moeite om te doen. Alhoewel ik eerlijk moet bekennen dat ik wel enige moeite heb gehad om boven te geraken vooral als je zoiets moet uitklimmen op uw sandalen(Teva's). Ik was namelijk mijn botinnen thuis vergeten en heb dus heel de dag doorgebracht in mijn neopreensokken en sandalen. Het was geen zicht maar ik vond het iets te warm om met mijn speleobotten bij een temperatuur-tje van +/- 25° de hele dag aan de rotsen te hangen.

Vandaar, leve de sandaal!

Michaëla in aktie !

Tegen dat ik aan mijn voorlaatste parcours bezig was, de hors-crue, zagen de weergoden dat er iets ontbrak aan deze stelling. Op enkele seconden tijd zetten ze daarboven de sluisen open en kregen we ambiance verzekerd. De hors-crue was zijn naam nu waardig! Iedereen zocht zo snel als hij kon dekking voor deze wolkbreuk. Wat stond er nu ook alweer op de planning: overnachten onder een wolkenloze sterrenhemel? Nadat de lichtflitsen en donderslagen wat waren gekalmeerd namen enkele moedigen het initiatief om alles te desequiperen.

We hoopten dat dit onweer niet heel de avond zou blijven hangen want er waren nog mensen die hun tent moesten rechtzetten en we wilden toch ook nog een prachtig kampvuur.

Ondertussen probeerden we toch al een klein vuurtje te maken voor onze barbecue. Gelukkig konden we dit onder een afdak doen waarboven een schouw was voorzien, dus de druppels hadden geen kans om de

Opdracht volbracht : Alle tenten staan recht

vlammen te doven.

Eenmaal we een flinke gloed hadden, was het ook gestopt met regenen en konden we allemaal gezellig buiten zitten om te eten. Menig worstje ging op het vuur en zo werd het toch nog een fantastisch "dinner by barbecuelight".

Toen we onze buik vol hadden werd er ijverig hout gesprokkeld en naar het midden van de carrière gesleurd en zetten de jonge gasten zich aan het werk om een gigantisch kampvuur te bouwen. Met de gloed van onze barbecue en héél veel geduld kregen ze uiteindelijk het natte hout in brand. Iedereen kwam in een cirkel rond het vuur zitten en de verhalen kwamen naar boven. Er werden moppen verteld en de lachspieren werden op de proef gesteld. Rond 23.30u zocht ik vermoeid maar met een gevoel van groot geluk mijn slaapzak op.

De "die hards" zijn nog opgebleven tot 3.30u. Dat zou zeer doen morgenvroeg!

Verbroedering troef op Brevet A

Zondag 29/4/07

Wat een nachtje goed slapen al niet kan doen hé. Compleet uitgerust en vol goede moed kroop ik om 7.45u uit mijn warme slaapzak en begon meteen alles op te kramen want om 9.00u moesten we klaar staan voor de briefing. Velen haalden deze tijdslimiet niet zodat alles zo'n klein half uurtje vertraging opliep. Het zonnetje was ook terug, het zou weerom een stralende en leuke dag worden, dat stond vast!

Vandaag was er een grottocht voorzien. Je kon kiezen uit drie grotten: de Wéron, de Eglise en de Bernard. Ik had vorige keer de Wéron gedaan en vermits de Bernard voor mij al héél lang geleden was zette ik mij op de lijst samen met nog 5 andere cursisten. Rond 10.00u vertrokken we naar de wei van den Bernard.

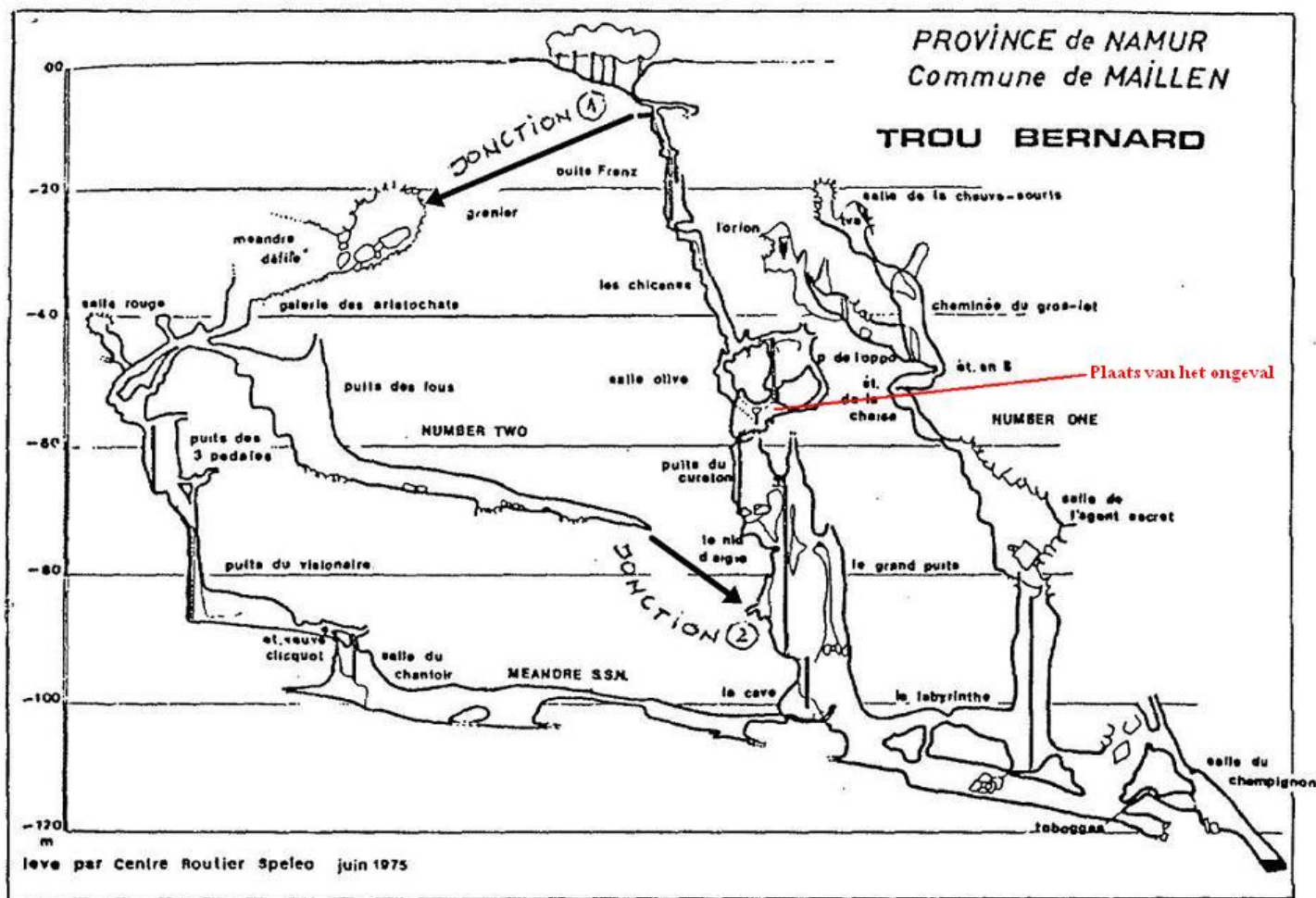
Onze ploeg werd in twee gesplitst: Annemie, Rob, Marc (cursisten) samen met Marc (begeleider) gingen de centrale as doen. Wim, Bart en ikzelf (Michaëla) gingen onder leiding van Joke en Tom naar de Number Two.

Een reeks mooie putten afgewisseld met enkele étroitures en helemaal onderaan een fantastische kloof die uiteindelijk de verbinding maakt met de grote put van de centrale as. Ikzelf en Wim zijn niet helemaal tot aan de verbinding geraakt, was te smal, maar de anderen wel. Zij hadden nog geen teken van leven gezien van de andere ploeg, er hing nog geen touw. Achteraf wisten we ook waarom niet.

Rustig werd de terugweg aangevat. Alles verliep vlotjes

tot we bijna buiten waren. Ik hoorde opeens iemand in de ingang die dringend aanstalten maakte om zo vlug mogelijk te passeren en terug af te dalen. Het was Rob! Er was een ongeluk gebeurd!

problemen komt en dat hij even terug naar boven moet komen om opnieuw te beginnen. Daarom moet Annemie ook een stukje terug om wat meer plaats te creëren voor Rob. Ik sta daar nog steeds te wachten en begin intussen te twifelen of ik mijn afdaler nu wel zou

Topo Trou Bernard met aanduiding van de plaats van het ongeval

Het volgende verhaal is door de hand van het slachtoffer zelf geschreven. Laat je meeslepen in dit zeer spannend en aangrijpend relaas van Marc Pauwels, één van de cursisten.

De afdaling (door Marc Pauwels)

We dalen af in de Bernard, centraal deel. We gebruiken dus voortdurend onze afdaler en ik laat die dan ook de hele tijd aan mijn delta hangen. Om de chicane af te dalen hang ik hem wel aan mijn korte leeflijn maar daarna bevestig ik hem direct weer op mijn delta. Voorbij de chicane komt er een étroiture die blijkbaar wat problemen geeft. Ik kan niet precies zien wat er gebeurt, want ik volg als laatste van de groep.

Ik hoor dat Rob aan het zoeken is hoe hij de volgende passage best neemt en dat hij dat bespreekt met Annemie, die na hem komt en net voor mij zit. Het duurt even voor Rob verder geraakt en ook Annemie kent wat problemen, maar van waar ik zit te wachten, kan ik nog niet zien wat de moeilijkheden zijn. Even later kan ik toch wat verder doorschuiven en zie ik dat Annemie zich met veel moeite door een nauwe passage wringt.

Daarna geeft Rob aan dat hij op het stuk erna ook in de

laten hangen op mijn delta. Uit wat ik zie en vooral hoor voor mij krijg ik de indruk dat de nauwe doorgang voor mij wel eens te smal zou kunnen zijn als ik mijn delta niet even opzij hang en tenslotte hang ik hem aan de lus van mijn gordel.

Wanneer Rob dan verder goed afgedaald is op het volgende stuk en Annemie het sein krijgt dat ze mag volgen schuif ik ook iets verder door en krijg ik zicht op de volgende moeilijke passage. Annemie is haar afdaler aan het monteren, maar geraakt verstrikt in een lus die vlak bij het afdal touw hangt. Ik wring mij half door het smal gat en help haar om eruit te geraken en daarna kan ze afdalen. Wanneer ze laat weten dat ik mag volgen, wring ik mij verder door het gat en plaats dan mijn afdaler op het touw, waarbij ik speciaal let op de lus waarmee de anderen blijkbaar last hadden.

Ik zet mij klaar aan de rand van de put, trek nog eens goed aan de afdaler om te zien dat die goed hangt en maak dan mijn leeflijn los. Ik begin te zakken, maar mijn afdaler is nieuw en dus gaat het afdalen meestal nogal in schokken in plaats van in een vloeiende beweging. Na een meter kom ik dus met een ruk tot stilstand en moet ik het touw een beetje door de afdaler trekken om weer op gang te geraken. Na een tweede

meter gebeurt hetzelfde, maar bij de tweede ruk val ik gewoon door naar beneden. Ik land rechtop op beide voeten, maar voel een felle pijscheut in mijn rechter voet en daarna word ik misselijk.

Diep in de put

Ik voel dat ik niet meer kan staan op mijn rechtervoet en zak op de grond, met het touw nog steeds in mijn rechterhand. Ik kijk naar boven en zie mijn afdaler enkele meters boven mijn hoofd aan het touw hangen. Van beneden komen de vragen : wat was dat ? wat is er gebeurd ? ben je gevallen ? is je afdaler gebroken ? is het touw gebroken ? Intussen probeer ik zelf te begrijpen wat er gebeurd is. Ik kijk naar mijn delta en zie dan de lus ernaast, aan het stiksel losgetrokken, neerhangen van mijn gordel.

Ik zie duidelijk wat er gebeurd is, maar kan niet direct aanvaarden dat ik zo'n domme fout zou gemaakt hebben. Hoe kan dat toch ? Het kan toch niet dat mijn afdaler niet op mijn delta hing ? Zo'n domme fout ! Dat kan toch niet ? Zo Stom ! En ik weet hoe belangrijk dat is. Ik zie Dirk Vandorpe nog zo voor mij tijdens de cursus over het persoonlijk speleo materiaal van het eerste weekend : 'Kijk, dit is zo een nieuwe gordel ; ik begrijp niet waarom ze die nog altijd zo maken, ze zouden dat moeten verbieden ! dat is levensgevaarlijk ! kijk, hier, die lussen, snij dat er maar direct af, dat zijn moordenaars, je mag nog zo goed opletten, vroeg of laat heb je het toch eens voor ; je denkt dat je afdaler aan je delta hangt, en in feite hangt hij aan zo'n lus en dan lig je beneden, voor mijn part snij je die hier nu direct af ! als je iets uit de weg wil en aan je gordel wil hangen, hang het dan aan een musketon.'

Ik begreep ergens wel hoe belangrijk dat was, maar ik had de lussen nog niet direct afgesneden. Achteraf dacht ik : ik let altijd goed op en check altijd alles twee keer. Ik ga niet zomaar op een touw hangen. Ik veronderstelde dat Dirk ook wel de stijlfiguur van de overdrijving gebruikte om zijn woorden extra gewicht mee te geven zodat we hier altijd extra zouden op letten. En ik was vastbesloten om zeker veel aandacht te geven aan deze zaken, want ik begreep wel dat Dirk iets belangrijks aangaf en dat hij gelijk had ! Ik zou dus extra goed opletten, maar mijn nieuwe gordel liet ik zoals hij was !

Domme fout dus, om de woorden van Dirk niet letterlijk te nemen ! Er was gewoon geen sprake geweest van een stijlfiguur maar van een duidelijke uitleg van wat er precies moest gebeuren, en waarom !

De ontgoocheling was groot. Wel honderd maal heb ik mezelf het verwijt gemaakt : 'Hoe kan je nu zo'n domme fout maken ?

De redding

En intussen speelde zich rondom mij een reddingsactie af, die van begin tot einde schitterend was. Marc, Rob en Annemie geven het startsein en gaan daarbij opmerkelijk bekwaam en efficiënt te werk. Er worden enkele vragen gesteld, de situatie wordt geëvalueerd en het boekje wordt bovengehaald om alle belangrijke

zaken in te noteren. Ik krijg 15 druppels van een pijnstiller op een suiker en word wat comfortabeler geïnstalleerd op een paar kitzakken zodat ik kan rusten en niet te veel warmte verlies via de grond. Ik krijg wat te drinken, krijg twee leefdekens over mij en Marc zijn bivakmuts om warm te blijven en krijg wat te eten.

Ik wordt gerustgesteld over de afloop van deze zaak - maar op dat moment was ik al heel gerust over een goede afloop want, vrienden, zoals ik jullie daar bezig zag ... jullie waren fantastisch ! Verdere afspraken worden gemaakt : Marc en Rob zijn de snelste klimmers en gaan dus boven hulp halen, terwijl Annemie bij mij blijft.

Voorraden boterhammen, beleg, koekjes, drank, kaar-

Hulp is onderweg, nog even geduld en alles komt in orde

sen, reserve batterijen worden allemaal achtergelaten bij mij. Enkele laatste notities worden gemaakt, Marc maakt zijn Pantin vast en de mannen zijn vertrokken voor een klim in recordtempo. Annemie en ik installeren ons samen onder de grote leefdeken van Marc en proberen de tijd dat we zullen moeten wachten snel te laten voorbijgaan door elk om beurt iets te vertellen over dingen die we vroeger meegemaakt hebben en dergelijke.

Veel sneller dan we verwacht hadden, is Rob terug. Hij heeft nog wat extra voorraad eten en drinken mee en nieuws van boven. Hij vertelt ons dat Spéléo Secours al onderweg is en dat er een dokter op komst is. Marc had een razendsnelle klim gedaan ; in een kwartier stond hij al boven. Daar werd beslist dat Marc boven moest blijven om de reddingsactie te helpen opstarten en coördineren, terwijl Rob terug moest afdalen met extra proviand. Ook Rob is bijzonder begaan met mijn welzijn en ik word eigenlijk in de watten gelegd en vertroeteld als een kind door die twee. Rob heeft natuurlijk ook wel altijd wat te vertellen en met zijn drieën gaan we gemakkelijk over van het ene verhaal in het andere en zo gaat de tijd snel. 'Ge zijt precies een eend ! Zoals

ge daar zit, ingepakt in dat leefdeken en met die helm op' zegt Rob. We zijn nog lang niet uitgepraat wanneer de eerste versterking van Spéléo-Secours beneden komt.

Zwaar materiaal van de Secours

Spéléo-Secours

De dokter, Jean-Marc, is erbij en de speleo van Spéléo Secours die vanaf dan ook de hele tijd bij mij blijft heet Luc. Ze spreken allebei goed Nederlands, maar aangezien ik gewoon ben om veel met franstaligen om te gaan op het werk, is het toch gemakkelijker om alles in het Frans te doen. Tenslotte gebeurt de reddingsactie zelf ook in het Frans. Mijn vrienden nemen afscheid, want wanneer Spéléo Secours de zaak in handen neemt, moet iedereen weg. Ik bedank hen – Florence Nightingale en Rob de Redder - en probeer mee te geven hoezeer ik waardeer wat ze voor mij gedaan hebben. Ze waren echt fantastisch.

Dan begint de dokter zijn onderzoek. Ondertussen wordt een telefoonlijn in de grot geïnstalleerd zodat de diverse teams van Spéléo Secours op alle niveaus met elkaar kunnen communiceren. De dokter geeft me 3 mg morfine en probeert dan mijn speleolaars uit te trekken. De pijn is niet te harden. Dan neemt hij een mes en snijdt de laars open. Ook de neopreensok kan er niet zomaar af en ook die wordt dus opengesneden. Ik zeg nog : 'Allez ! Komaan man ! Al mijn schoon nieuw materiaal zomaar kapot snijden. Zoiets doe je toch niet !' We lachen er eens om – we proberen steeds met verhalen en absurde humor ervoor te zorgen dat we ons goed voelen en daardoor optimaal zullen kunnen werken aan de operaties die nog moeten volgen.

Wanneer we dan naar mijn enkel zitten te kijken moet ik wel even slikken. Amai ! Zo dik gezwollen ! Ik kon me niet voorstellen dat mijn enkel ooit zo dik kan worden. De dokter spreekt van een breuk, waarschijnlijk dubbel. Maar geen openbeenbreuk, gelukkig. Het zal al bij al nog meevallen om mijn been te immobiliseren en te spalken. Via de telefoon wordt doorgegeven wat de dokter allemaal nodig heeft aan de hulpdiensten die intussen boven staan te wachten. Dat wordt allemaal zo snel mogelijk door andere speleo's naar beneden gebracht. Ze geven ook door dat een brancard niet zal nodig zijn, dat ze mijn been in een opblaasbaar steunverband zullen steken en mij dan zo naar boven zullen

takelen.

Intussen zijn er al verschillende teams bezig om op alle niveaus de voorbereidingen te treffen om die takeloperatie te kunnen uitvoeren. Even later wordt mijn voet terug in de opengesneden neopreensok en dito laars gezet en dan stevig ingetaped zodat de enkel al redelijk geïmmobiliseerd is en daarna wordt het opblaasbaar steunverband om mijn onderbeen vastgemaakt en stevig opgepompt. Dan wordt het weer even wachten tot we het sein krijgen van boven dat ze klaar zijn om te beginnen takelen.

De telefoonverbinding wordt getest : Allo, Allo

In afwachting doet de dokter nog een laatste check-up om te zien of ik kan staan – enkel op het goeie been natuurlijk - en of het gespalkte been dan goed zit, de pijn draaglijk is, en of ik dan niet duizelig ben van de reeds genomen medicatie. Alles lijkt ok en terwijl we verder wachten, eten we snel nog een paar boterhammen en drinken nog een beetje.

Traction ! ... stop !

Dan komt het sein dat het takelen kan beginnen – het is dan ongeveer 18u30 denk ik. 'Traction... stop... traction... stop, ça va Marc ? Pas trop mal ? Tout va bien ? Traction... stop...' Traag glijden we naar boven, zij aan zij, Luc en ik. Tot boven aan de put en daar moet ik mij zoveel mogelijk zelf zien door de horizontale étroiture te trekken. Op mijn linker zij, met mijn gespalkt been boven en ervoor zorgen dat het niet te veel ergens hapert of tegen stoot. Mensen om mij te helpen zijn er in overvloed vlakbij, maar net niet vlakbij genoeg om echt te kunnen helpen, want het is er gewoon te smal. 't Es nauwe zeggen we daar tegen in onze club ! Even

verder kunnen ze mij wel van langs twee kanten ondersteunen en zo geraken we relatief vlot tot onderaan de chicane.

Daar wordt er weer een pauze ingelast want ze zijn blijkbaar nog niet klaar om daar al direct te beginnen takelen. Ik krijg nog een check-up van mijn vriend Jean-Marc – de dokter – en drink nog een beetje water. We maken nog enkele grappen en ene begint plots spontaan een liedje te zingen. Even later kunnen we beginnen aan de chicane. Afspraak is nu dat ik zelf de bevelen 'traction/stop' geef, en dat ik mij zelf zo goed mogelijk door de chicane probeer te loodsen. Er blijft overal volk genoeg in de buurt en als ik ergens hulp nodig heb, of er iets niet gaat, roep ik maar. Dit systeem blijkt vrij vlot te werken en wordt dus voor de rest van de operatie toegepast. Tegen 21.00 uur zie ik terug de buitenlucht.

Blij weerzien

Er staat een massa volk, veel cursisten en lesgevers en mensen van mijn club, sommige speciaal in ijtempo overgekomen van zodra ze van het accident hoorden, desnoods van de andere kant van het land, om te zien of zij niet konden helpen of iets doen. Allemaal lachende gezichten, opgeluchte, blijde mensen die spontaan applaudisseren. Een enorm emotioneel moment. Ik vecht tegen de tranen terwijl ik verder kruip tot aan de brancard.

Foto's worden genomen, vrienden zwaaien, terwijl ik op

Eind goed al goed : Een gelukkige Marc

de brancard word vastgemaakt. Ik wil zo veel mensen nog eens uitdrukkelijk bedanken, maar de krop in mijn keel is veel te groot om er ook maar iets uit te krijgen. Net voor ik in de ambulance wordt geschoven komt Jean-Marc nog dag zeggen – nu krijg ik er toch net 'un grand merci !' uit. Ik lig net in de ambulance of er komt een vrouw binnengevlogen 'C'est La Dernière Heure !' De ambulancier kijkt op en probeert een lach te onderdrukken. De vrouw heeft pen en papier in de hand en een recordertje en gaat verder : 'Mag ik een interview ? Het duurt maar even.' Ik knik en ze vuurt haar vragen op mij af, het recordertje in de aanslag. Twee minuten later is ze weg en kan de ambulance vertrekken naar het ziekenhuis.

Daar zie ik even later mijn vrouw Ingrid, Adri en Daisy –

de voorzitter van mijn speleoclub en zijn vrouw - en mijn schoonbroer en ook speleoloog cursist Wim.

De operatie

Ik kan vrij snel naar de radiologie waar ze vaststellen om welke breuken het precies gaat. Even later komt er een dokter langs met de diagnose: aan beide kanten van de rechter enkel is er een breuk; er moet geopeerd worden; aan de buitenkant moet er een plaatje tegen gevezen worden, aan de binnenkant zijn er twee vijzen nodig om de boel terug aaneen te zetten. De operatie kan normaal nog deze nacht uitgevoerd worden, wanneer precies moet nog bekeken worden. Ze willen eerst horen of we willen dat ze daar opereren of dat ik wil overgeplaatst worden naar een ziekenhuis dicht bij huis. Ik wil zo snel mogelijk geopereerd worden en heb geen zin in nog een lange verplaatsing. De operatie begint rond 23u - denk ik - en tegen 0u30 lig ik in de ontwakingsruimte te wachten tot mijn benen niet meer volledig slapen – het was een gedeeltelijke verdooving met een epidurale.

Honger

Ik vraag aan de verpleegster of het mogelijk zou zijn om nog iets te eten te krijgen, want ik krijg een verschrikkelijke honger. Ze geeft me een vierkleurige waterijsraket die ik met veel smaak opeet. Wanneer ik op de kamer kom krijg ik nog eens drie boterhammen, twee met smeerkaas en een met choco. Wilt u ook koffie ? Nee dank u, enkel een beetje water, graag.

Ziekenhuispatiënt

Maandagmorgen ben ik vroeg wakker. Ik krijg regelmatig bezoek van verpleegsters die perse nog een baxter willen bijhangen, of nog een pikkuurtje geven, of nog eens wat bloed aftappen – de vampieren – of mij komen helpen 'mijn toilet maken', of zich afvragen of ik al pipi heb kunnen doen - want dat is belangrijk na een operatie, zeggen ze. Wanneer de gordijnen open zijn zie ik dat ik een prachtig uitzicht heb: prachtige bossen en heuvels met middenin een felgeel koolzaadveld.

Op tv is het van Bumba en even later komen ook de kuisvrouwen hun nummertje opvoeren: ze zeggen eerst vriendelijk goeiedag tegen mij maar zijn dan direct weer bezig met aan elkaar hun leven en relaties uit de doeken te doen, de één vanuit de badkamer, soms proberen ze mij bij het gesprek te betrekken, en plots heb ik het precies nog gedaan ook, want die in de badkamer zegt dat ze blij is dat haar vriend het nu afge-trapt is want ze was zijn vervelende vragen beu en daarbij, hij lag daar toch maar voor de tv te zappen, zoals ik. Ik denk: hela ! laat mij er nu toch effen buiten, aub ! wat kan ik hier nu anders doen ? Even later klinkt het heel lief 'à demain !' en weg zijn ze ! Of toch niet, want de deur gaat direct weer open 'ah non, pas demain ! c'est le premier mai ! à mercredi !' Oef ! Dus morgen mag ik zappen zoveel ik wil ! Ik krijg telefoon van Paul, Karl, Pierrot, Wim, familie en vrienden en in de namiddag is Ingrid er.

Laatste check-up

Tegen de avond kunnen we terug bij wat dokters langs gaan. De eerste opent het gips van de operatie, ik denk 'oei ! dat ziet er zwaar toegetakeld uit !' Ze zegt 'niet schrikken; dit is volkomen normaal; het ziet er prima uit' Ze zegt 'hoest eens; harder, nog eens' en haalt intussen met een kort rukje de drainage eruit. Ik voel er niets van; dat is net het trucje, lacht ze. Ze zorgt ervoor dat we nog snel bij radiologie langs kunnen om vast te stellen of alles nu volledig ok is. En kunnen we dan nu naar huis ? Nee, dat gaat niet ! Morgen kan wel, als alles goed is – geen zwelling, niet te veel pijn. Kan Ingrid dan wel blijven slapen ? Ja, dat kan wel.

's Avonds laat krijg ik nog telefoon van Rob 'spoedig beterschap', 'Bedankt Rob ; en zeker ook voor zondag; je was fantastisch, man !' Dinsdagmiddag waren alle papieren in orde en konden we naar huis vertrekken.

Epiloog

Ik heb nog voor drie à vier weken gips waar ik niet mag op staan en daarna nog enkele weken loopgips aan mijn been - mijn rechterbeen ;

Dank aan alle cursisten en lesgevers ;

Speciale dank aan Marc, Florence Nightingale en Rob de Redder ;

Spéléo secours was indrukwekkend ; speciale dank ook aan dokter Jean-Marc.

Het besef dat ik zo gemakkelijk een fout kon maken die zoveel impact had, was een zware mentale klap, die misschien meer doorwoog dan de fysieke pijn van de val en de breuken.

Die lussen zijn van mijn gordel...

Wat er inmiddels boven allemaal gebeurde? (Mich)

Ik heb meteen na het krijgen van Marc zijn relaas een eigen versie geschreven van de gebeurtenissen boven de grond. Zie hier het vervolg van deze story.

Hoi Marc,

Was me dat even schrikken zeg! Toen ik (Michaëla) in den Bernard zat samen met Bart en jou schoonbroer Wim (cursisten), Joke en Tom (begeleiders) kwamen we op een bepaald moment, vlak aan de uitgang de Rob tegen. Hij vroeg ons om even te wachten en of hij niet eerst mocht passeren, terug naar beneden want er was een ongeluk gebeurd. Nu, ge kent de Rob hé, altijd zwansen en grappen maken op de cursus. Dus ik met mijne grote mond tegen de Rob: " zeg manneke, niet zeveren en zwansen hé". Maar aan de intonatie van zijn antwoord wist ik dat hij het wel degelijk meende. Ik heb hem gauw laten passeren, hem tot kalmte aangepord en nog gauw mijn drinkebus meegegeven. Als een haas vertrok hij weer naar beneden. Ondertussen werd er met Wim afgesproken van niet meteen jouw vrouwtje op te bellen zodat ze toch nog enkele uurtjes minder ongerust hoefde te zijn. Ik weet niet wanneer Wim nu wel heeft gebeld. Bovengronds moesten we

allemaal stand-by blijven van Dirk en ook de anderen (Wéron en Eglise) werden verwittigd.

Ondertussen arriveerde de eerste wagen van de civiele bescherming. Ik zei nog tegen Wim dat dit nog maar het begin was. Er zou nog veel meer materiaal en volk komen, zelfs de krant! En ja hoor, na een uurtje kwamen ze één voor één op het veld van de Bernard gereden. Eerst een gigantische camion van de secours. Deze container werd opgedaan en je stapte precies een winkel binnen. Honderden musketons, duizend meter touw, plakketten, haken, zakken, katrollen, boormachines enz... en allemaal spiksplinternieuw hé.

De perfectie nabij :

Zag mijn materiaalruimte er ook Zo maar uit

Ge had dat moeten zien, man.

Enfin, even later, de brandweer, de dokter, enkele speleologen van de secours, de andere cursisten, de gazet, uwe voorzitter en zijn vrouw, zelfs een gast van de televisie was er ook want die had zo'n hele grote camera bij met zo'n gigantische microfoon.

Het plein werd al gauw volzet. We kregen ook te horen dat wij niets mochten doen, helpen was verboden. Dit mocht niet kwestie van verzekering. Als de secours optreedt moet iedereen die buiten is zich afzijdig houden en die mannen hun werk laten doen. En vooral niet in de weg lopen.

Dus, wij maar wachten in het zonnetje met onze gedachten bij jou, Annemie en Rob. Ondertussen kregen we te horen via de telefoon dat je waarschijnlijk een dubbele enkelbreuk zou hebben, maar dat je het al bij al wel goed stelde. We waren dan toch wat gerustgesteld. Ik dacht op dat moment nog bij mezelf: "al goed dat Annemie altijd haar E.H.B.O. bij heeft." Wat een geluk!

Tijdens het wachten heeft Wim verschillende keren telefoontjes gehad en op een bepaald moment zei ik hem dat hij maar beter kon verwittigen dat het wel eens héél laat kon worden vanavond, zelf middernacht. Hij geloofde zijn oren niet toen ik dat zei.

Gelukkig is het niet zo laat geworden hé, en ben je er al bij al nog zeer goed vanaf gekomen. Het is inderdaad zoals jezelf al zei, een domme fout, maar je moet alles bezien naargelang de omstandigheden. Je was als laatste voor een étroiture, je wist dat het smal en

moeilijk ging zijn, je gedachten waren op dat moment gefocust op die lus waar je zeker niet in verstrikt wilde geraken, een klein moment van onoplettendheid, het kan eenieder van ons gebeuren. Misschien dat je als je wat meer ervaring had(ik bedoel dan, als je al enkele jaren aan speleo doet)een automatische handeling hebt om altijd alles te controleren vooraleer je afdaalt, misschien en dan ook maar héél misschien was dit dan niet gebeurt. Maar toch, ik durf er mijn hand niet voor in het vuur steken dat ik nooit zoiets zal meemaken, zelf niet na twintig jaar ervaring!

Wat ik maar wil zeggen, Marc, ik hoop dat je door deze ene menselijke fout je de moed niet laat zakken en de draad zo gauw mogelijk weer opneemt.

Het zou kunnen dat je een schrik hebt gepakt, maar toch, zo rap mogelijk er weer in vliegen, dat is de beste remedie

Ik wens je een zéér voorspoedig herstel en hoop je gauw weer ergens tegen te komen. Ondergronds of bovengronds. We zullen je missen op de cursus!

De plaatselijke krant heeft ook een artikel gepubliceerd. Dit artikel heb ik ook nog eens toegestuurd gekregen maar dan wel op een heel grappige manier vertaald.

Coincé à 40 m de profondeur (30/04/2007)

Un spéléologue a chuté dans le trou Bernard, le gouffre le plus profond de Belgique

YVOIR Hier, durant de nombreuses heures, un spéléologue d'une trentaine d'années, originaire de Flandre orientale, a été coincé dans le trou Bernard, à Mont (commune d'Yvoir, en province de Namur). Mont est une importante station néolithique. Elle comporte plusieurs grottes qui ont livré des ossements humains et d'animaux et une foule d'objets en silex. Le trou Bernard fut découvert en 1949. C'est le gouffre le plus profond de Belgique avec plus de 120 mètres. Le trou Bernard possède plusieurs grottes et galeries souterraines.

L'accident s'est produit vers 13 h 30. "J'ai fait une erreur. Je suis tombé : j'ai fait une chute de 3 ou 4 mètres. Les personnes de mon équipe (VVS) sont restées tout le temps près de moi. Les secours étaient présents une heure plus tard. Le médecin du Spéléosecours était alors à mes côtés", explique Marc qui a réapparu à la lumière du jour, à 21 h. "C'est ma dixième promenade. Je suis en train de suivre des cours pour m'améliorer", nous commente-t-il dans l'ambulance. Les pompiers de Namur, d'Yvoir, la Protection civile de Crisnée et le Spéléosecours ont mené le sauvetage de main de maître.

Rien de grave pour Marc. Juste une fracture au pied. Et bien sûr une longue fatigue après huit heures passées dans le gouffre. Marc est resté bloqué à quelque 40 mètres de profondeur. "La difficulté du sauvetage a résidé dans l'étroitesse de ce gouffre composé d'un premier puits de 15 mètres, puis de chicanes : un méandre vertical très étroit de 20 mètres, suivi d'un boyau horizontal et d'un puits de 5 à 6 mètres ", nous expliquait hier M. Urbain, responsable du Spéléosecours.

Anne-France Somers

© La Dernière Heure 2007

vertaling:

Spéléologue is in het gat Bernard, de diepste afgrond van België gevallen

YVOIR Gisteren, die van talrijke uren duurt, werd spéléologue van een dertigtal jaren, afkomstig uit Oost-vlaanderen, in het gat Bernard, aan Berg klem gezet (gemeente van Yvoir, in provincie van Namen). Berg is een belangrijk station néolithique. Zij bevat verschillende grottes die menselijke beenderen en van dieren en een menigte van onderwerpen in silexen hebben geleverd. Het gat Bernard werd in 1949 ontdekt. Het is de diepste afgrond van België met meer dan 120 meters. Het gat Bernard bezit verschillende grottes en ondergrondse galerijen. Het ongeval heeft zich tegen 13 u 30 voorgedaan. „Ik heb een fout gedaan. Ik ben gevallen: ik heb een daling van 3 of 4 meters gedaan. De personen van mijn team (VVS) zijn de hele tijd dichtbij mij gebleven.

*De hulp was later aanwezig een uur. De arts van Spéléosecours was dan aan mijn kanten ", legt Marc uit die in het licht van de dag, aan 21 h. is gewed ver*schijnen. „Het is mijn tiende wandeling. Ik ben bezig om koersen te volgen om beter te worden ", ons toe licht er in de ambulance. De brandweerlieden van Namen, van Yvoir, de civiele Bescherming van Crisnée en Spéléosecours hebben de redding van hand van meester geleid. Niets van laage toon voor Marc. Net een breuk aan de voet. En natuurlijk een lange vermoeidheid na acht uur dat in de afgrond is voorbijgegaan. Marc is geblokkeerd aan ongeveer 40 meters diepte gebleven. „De moeilijkheid van de redding heeft in de nauwheid van deze afgrond samengesteld uit een eerste put van 15 meters, vervolgens van muggenzifterijen berust: een zeer nauwe verticale meander van 20 meters, gevolgd door een horizontale darm en een put van 5 tot 6 meters „, ons gisteren uit legde de Heer. Stads, verantwoordelijk voor Spéléosecours.*

AnneFrankrijk Somers - © Het Laatste Uur 2007

Je ziet het, een héél spannend weekend dat gelukkig nog goed is afgelopen dankzij de inzet van iedereen!